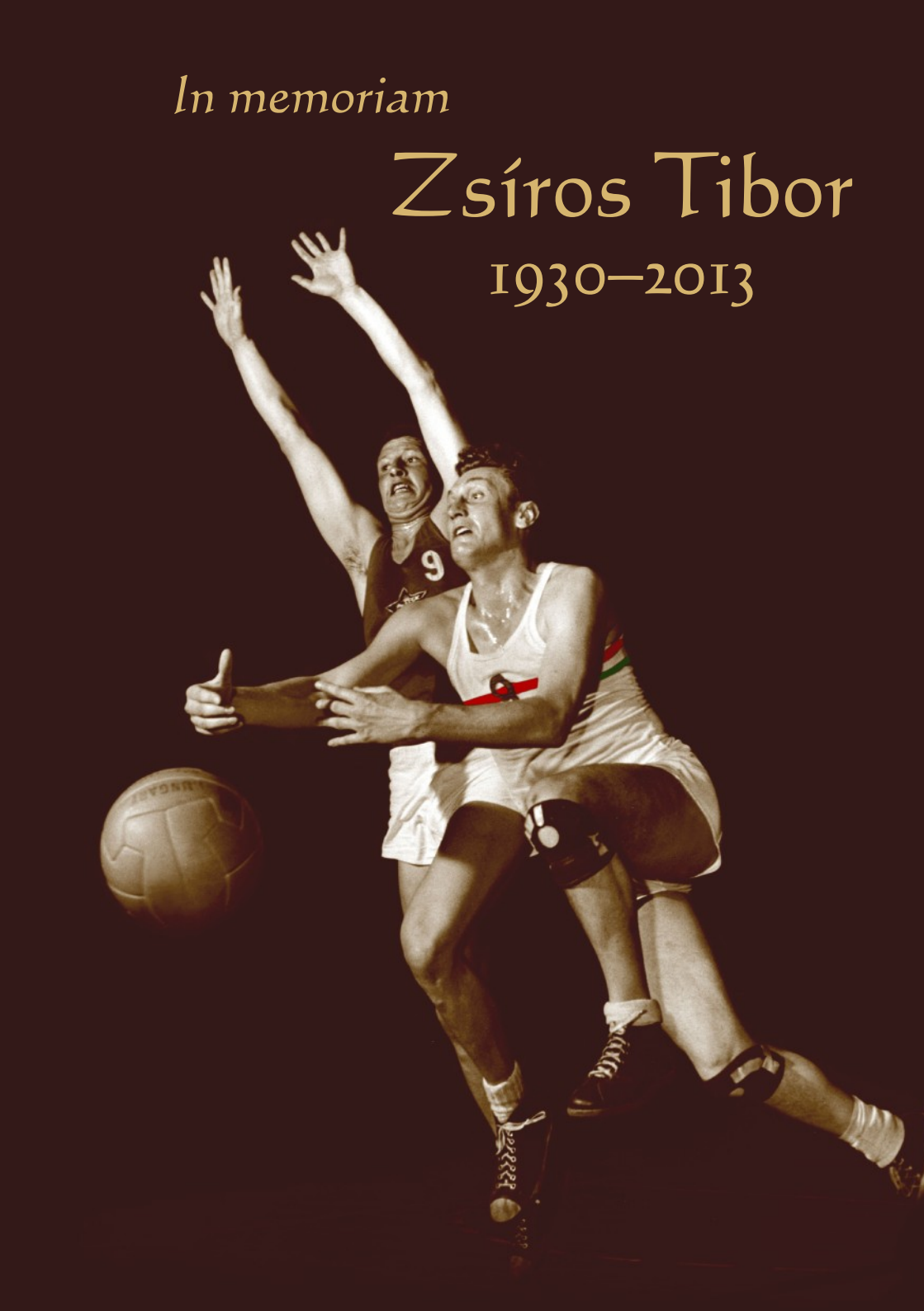
In memoriam

Zsíros Tibor

1930–2013

Zsíros Tibor 1930–2013

Zsíros Tibor 1930. június 8-án született Budapesten. Kosárlabda-szakedző, mesteredző.

1940–49 között a kőbányai Szent László Gimnáziumban tanult, ahol olimpikon lett, és három középiskolás bajnoki címhez segítette iskoláját (1946, 1948, 1949). 1945-től a BSZKRT, 1950–1961 között a Ganz-MÁVAG játékosa, ahonnan 195 alkalommal volt válogatott.

Kétszeres magyar bajnok (egyszer a BSZKRT-utód Előrével, egyszer a MÁVAG-gal), négyszeres ezüstérmes, kilencszeres bronzérmes. Három olimpián (1948, 1952, 1960) és négy Európa-bajnokságon szerepelt. Tagja volt annak a válogatottnak, amely az 1953-as Európa-bajnokságon ezüst-, az 1955-ös (budapesti) EB-n aranyérmet nyert (ez utóbbin 152 ponttal a csapat legjobb dobója). 1954-ben főiskolai világbajnok. Játékos pályafutása befejezése után szövetségi kapitány, az 1964-es tokiói olimpiai csapat és a Ganz-MÁVAG edzője, játékvezető, majd ellenőr. Folyamatosan dolgozott a Magyar Kosárlabdázók Országos Szövetségében és a Budapesti Kosárlabdázók Szövetségében. Mesteredző, a Mesteredzői Testület tagja, a Magyar Köztársasági Arany Érdemkereszt kitüntetettje, Budapest díszpolgára, Kőbánya Diáksportjáért-díjas.

Közben huszonhét éven keresztül a diáksportmozgalomban is dolgozott, aminek során a fővárosban számos diákolimpiai mérkőzést vezetett. Nagy pedagógia érzékkel és végtelen gyermekszeretettel irányította a csapatokat. Minden kritikus szituációban a fair play szellemében döntött. Oktatója volt éveken keresztül sporttáboroknak, ahol sok gyerek szerette meg a sportágat a keze alatt.

A nagyszerű sportember, mindenki Zsizsi bácsija legendává vált hazánk sportéletében, keze alatt sok játékos, játékvezető és edző pallérozódott, állandó vendége volt a különböző gálamérkőzéseknek, a diákolimpiáknak és a streetball fesztiváloknak is.

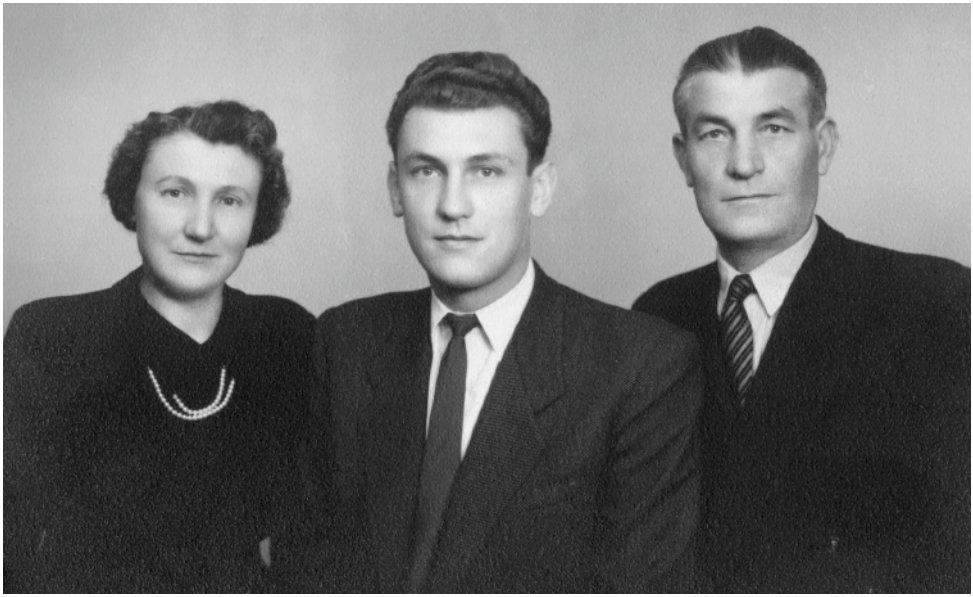
2008-ban *Kosárarany* címmel könyvet írt, amelyben szeretettel és büszkeséggel emlékezik középiskolai éveire és az 1955-ös diadalra is. A könyv második része 2010. május 29-én jelent meg *Az aranykor után* címmel, ebben az 1955-ös Európa-bajnoki címtől napjainkig mutatja be a honi kosárlabdaéletet rengeteg adattal, történetekkel, dokumentumokkal.

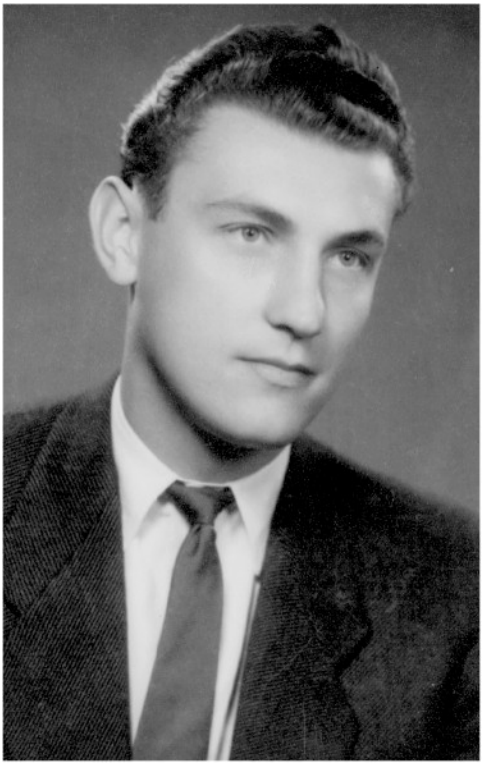
Harmadik könyve 2012-ben jelent meg *Budapesti kosarasok* címmel, és a fővárosi kosárlabdaélet történetét fogja át a kezdettől napjainkig. 1948-ban, 18 évesen a londoni olimpián a válogatott tagja volt, 2012-ben, 82 évesen a londoni olimpiát nézőként követte végig. *Az első 100 évünk* című könyv társszerzője.

Az elmúlt év decemberében a televízió nyilvánossága előtt jelentette be hozzájárulását a kőbányai Kada utcában épülő kosárlabdacsarnok névadásához, így azt Zsíros Tibor Kosárlabda Csarnoknak nevezik el.

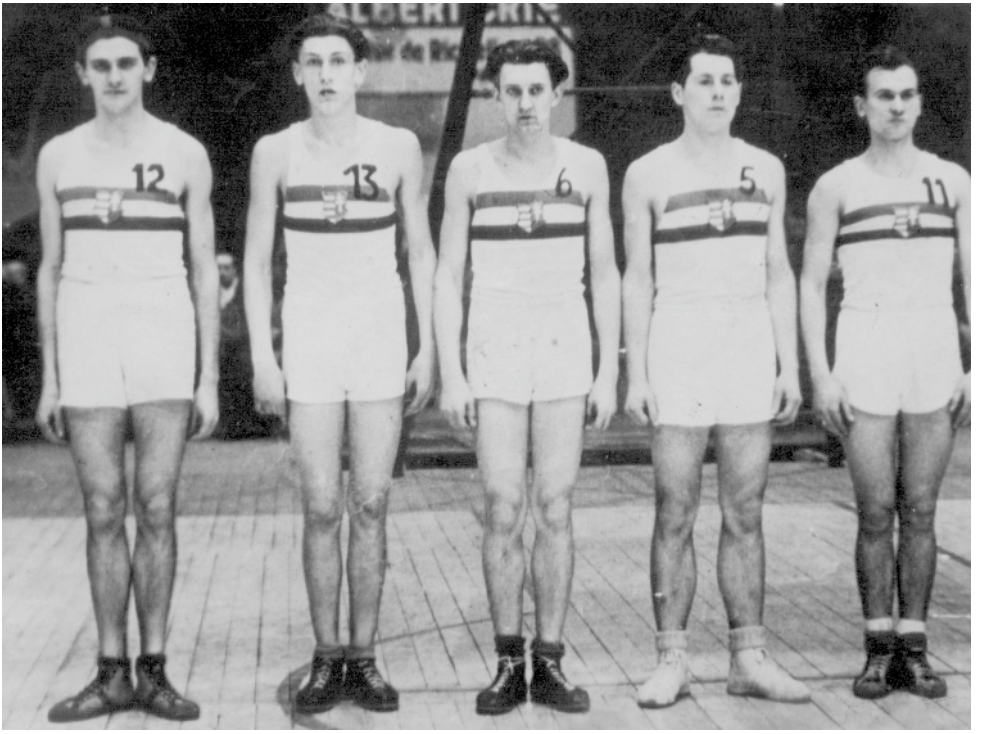
Fájó szívvel vesszük tudomásul, hogy eltávozott közülünk, személyiségének, példamutató emberségének és sportolói nagyságának emlékét megőrizzük az utókor, főleg a fiatal kosaras nemzedék számára.

1948

Én azint az olimpiai eszme tagja ünnepélyesen fogadom, hogy az 1948. évi londoni olimpiai versenyeken való szereplésem érdekében sportkészségemmel, tudásommal és akaratommal azon leszek, hogy a nemzeti színeket diadalra vigyem.

Ennek érdekében dísérőcsapatom alatti összetartó szellemben, a sportszerűség és tisztesség szellemében küzdök és pontosan végzem feladataimat és megfelelő, kifogástalan életmódot folytatok.

Tatatóváros, 1948. évi június 29.

Zsiros Tibor

aláírás

ZSIROS TIBOR

Kedves gyászoló Család, tisztelt Hölgyeim, Uraim!

Engedjék meg, hogy tolmácsoljam a család felé a kosárlabda-társadalom valamennyi tagjának, sportolónak, vezetőnek, szurkolónak az együttérzését.

Szomorú és megtört szívvel állunk ma a ravatalnál. Nincs olyan ember a magyar kosárlabdázásban, akinek ne keletkezett volna hatalmas űr a lelkében. Zsíros Tibor, vagy ahogyan mindenki ismerte, Zsizsi bácsi páratlan földi pályafutása véget ért, s immár ott játszik újra Páder János szövetségi kapitány irányításával az égi csapatban. Abban a csodálatos gárdában, amelyhez foghatót a magyar férfi kosárlabda azóta nem látott, és amelynek tagjai közül egyre többeket szólít magához a Teremtő.

Tudtam, egyszer be fog következni, de hittem, hogy soha nem kell nélkülöznünk semmihez sem hasonlítható alakját, mindig vidám, mosolygós tekintetét, páratlan történeteit. Zsizsi bácsi élete a kosárlabda volt. Generációk jöttek, mentek, de a kevés állandóságot Ő jelentette. A Legenda, akivel senki nem szállt vitába, akinek szava szentírás volt, akire felnézett játékos, edző, játékvezető és szurkoló, aki önmaga testesítette meg mindazt, amit magyar kosárlabdának hívunk.

Zsíros Tibor a magyar kosárlabda történetének talán legjobb játékosa. Abban az időben, amikor a magyar férfi válogatott meghatározó volt Európában, ez többet is jelentett. Tudása előtt nem csupán a BKV-Előre vagy a Ganz-MÁVAG csarnokában hajtottak fejet, hanem számos országban. Túlzás nélkül állítható, pályafutása része az európai kosárlabda történetének.

Amikor a Magyar Kosárlabdázók Országos Szövetségének elnöke lettem, az egyik legszebb pillanat Zsizsi bácsi lélekemelő gratulációja volt. Pontosan éreztem, ez nem udvariasság: szövetségesre leltem benne. Nem személyemnek szólt ez, hanem szeretett sportágunknak. Mert Zsíros Tibor számára nem a

személyek voltak a döntők, hanem a közös ügy: a világ egyik legnépszerűbb labdajátéka újra foglalja el méltó helyét a magyar csapatsportok képzeletbeli dobogóján.

Mindig csodáltuk kitartását, a sportágért dobogó szívét, amely éppen a kosárlabda ünnepén, a magyar utánpótlás február 3-ai székesfehérvári gáláján szűnt meg magától dobogni. Zsizsi bácsi kétszeres magyar bajnokként, Eb-ezüstérmesként és Európa-bajnokként, főiskolai világbajnokként vonult vissza az aktív játéktól, hogy azután edzőként a tokiói olimpiára vezesse a válogatottat, Magyar Kupát nyerjen szeretett csapatával, a Ganz-MÁVAG-gal, majd később bíróként, sportvezetőként, ellenőrként hasznosítsa tapasztalatait. Négy könyve immár kordokumentum, történelem. Éppen a napokban forgattam Gyimesi Jánossal közösen írt munkáját, amely a magyar kosárlabda első száz évét mutatja be. Kerestem azokat a régi jegyzőkönyveket, amelyek hű tükrei Zsíros Tibor pályafutásának. Ám Zsizsi bácsi semmihez sem hasonlítható életműve nem jellemezhető számokkal. Az adatsorok ugyan mutatják, hogy páratlan sportoló volt, de elrejtik azt a csodálatos személyiséget, aki kapcsolatot jelentett múlt és jelen között, aki puszta jelenlétével is erőt tudott adni, s akinek elhittük: a munka, a szakértelem és a kitartás újra magasra juttathatja a magyar kosárlabdát. Csak egyet sajnálok igazán: Zsizsi bácsi ezt már nem láthatja…

Az űrt betölteni lehetetlen, pótolni Őt sohasem fogjuk tudni. Azonban nagyszerű öröksége a miénk, s ezt kötelességünk ápolni, gondozni, mert a múltunkban gyökerezik a jelenünk is. Csak akkor lehetünk méltók Zsíros Tibor emlékéhez, ha mindazt, amit tanított nekünk, hasznosítjuk és alkalmazzuk.

Drága Zsizsi bácsi! Hiányod fájó, ám örökké a szívünkben élsz!

Szalay Ferenc
MKOSZ elnök

ELÖRE
ELÖRE
ELÖRE
ELÖRE
ELÖRE
ELÖRE
ELÖRE

MAU
MAU
MAU
MAU
MAU
9

MÁVAG KOSÁRLABDA BAJNOKI CSAPATA
1950
RAICSÁNYI KÁROLY
MIKLÓSSY SÁNDOR
OPATA KÁROLY
STUBÁN FERENC
SZÉKI FERENC
VLADOVICS JÁNOS
HAUCK ERNŐ
NYUDÁSZI EDE
HOZMA JÓZSEF
SZABÓ JÁNOS
ZSÍROS TIBOR
MEZŐFI TIBOR
SZABÓ ISTVÁN
HEGEDŰS OSZKÁR
NAGY GYÖRGY
MÁVAG
PAPP PÉTER
VENCZ KÁROLY
SZILÁGYI

MÁVAG

Kedves Ildikó, tisztelt gyászoló Család, Sportbarátok!

Drága Zsizsi Bácsi! Halálhíredet fogadó háborgó lélekkel és lázadó értelemmel jöttünk el búcsút venni Tőled. Nem azért, mert nem adott meg neked puritán – gondtalannak ugyan nem nevezhető –, ám mégis nagyon gazdag életet a Teremtő, hanem azért, mert minden pillanatból, amelyet együtt tölthettünk Veled, tanultunk Tőled, jó volt a társaságodban lenni. Amikor értesültünk róla, hogy február 3-án Székesfehérváron rosszul lettél, aggódó szívvel vártuk a jobb híreket felőled.

Nemcsak azért, mert alma materünk közös, hiszen – bár 28 év eltéréssel – Te is, én is a Szent László Gimnáziumban töltöttük középiskolás éveinket, nemcsak azért, mert a kőbányai kosárlabdázás személyesen is közel hozott hozzád, hanem azért, mert halálhíred fájdalmas sebet ejtett mindenkiben, aki ismert, hisz Veled ismét elveszítettünk egy nagy sportolót, egy nagy pedagógust, és egy olyan nyíltszívű embert, aki mindenkinek segítő kezet nyújtott, akinek szüksége volt rá.

Ugyanakkor büszkén gondolok arra, hogy ismerhettem egy olyan embert, aki iskoláját három középiskolás bajnoki címhez segítette hozzá, már középiskolás korában, az 1948-as londoni olimpián szerepelt, Európa-bajnok lett, majd edzői, sportvezetői pályafutása is Kőbányához kötődött, hiszen a Ganz-MÁVAG sportlétesítményei a X. kerület területén helyezkedtek el.

Büszke vagyok arra is, hogy játékvezetőként rendszeres résztvevője voltál a kőbányai diákolimpiáknak, ahol rendíthetetlen nyugalommal ismertetted meg a gyerekekkel a kosárlabdázás szabályait, állítottad meg a mérkőzéseket, és magyaráztad el a hibákat.

12 éves kőbányai polgármesteri pályafutásom során is rendszeresen találkoztam Veled a kőbányai streetball fesztiválokon, ahova mindig örömmel és nagy lelkesedéssel jöttél. Jelenléteddel emelted ezen rendezvények rangját, az eredményhirdetések alkalmával mindig volt egy-két jó szavad a résztvevőkhöz és a díjazottakhoz.

Az alma mater nagy szerepet játszott az életedben, itt tanultad meg a játékot, a gimnázium dísztermét választottad a *Kosárarany* című könyved bemutatója helyszínéül, ahol telt ház előtt, az egykori játékostársakkal együtt élted át újra a negyvenes és ötvenes évek sikereit, a legendás csatákat, az edzőtáborok sztorijait, a közös emlékeket.

Kőbányán volt először a 3-3 elleni játék bemutatója is, amelyet Te készíttettél elő, és a darazsas gyerekek mutattak be. Az erről forgatott film is tiszteleg újító szemléleted, tenni akarásod előtt.

Több napos izgalom után jött a rossz hír: amitől féltünk, sajnos bekövetkezett. Félelmünk beigazolódott, a nagyszerű sportember, mindenki Zsizsi bácsija, aki legendává vált hazánk sportéletében, 83. életévében, február 13-án elhunyt. S bár tudjuk, hogy most már az égi kosárlabdapálya környékén szorgoskodsz, mégis nagy űr és szomorúság ülte meg a szívünket. Kőbányához, a Kőbányai Darazsakhoz erős szálak fűztek, rendszeres vendége voltál a különböző korosztályok részére rendezett tornáknak, edzőink nagy figyelemmel tartották be tanácsaidat, útmutatásaidat. Az elmúlt év decemberében a televízió nyilvánossága előtt a Szent László Gimnázium tornacsarnokában, a fáradhatatlan Hajdu Péterrel még együtt jelentettük be hozzájárulásodat az épülő Kada utcai kosárlabdacsarnok névadásához, ezt a döntést a Kőbányai Önkormányzat képviselő-testülete még életedben meghozta. Így a Kőbányán épülő csarnokot Zsíros Tibor Kosárlabda Csarnoknak nevezzük el.

Kovács Róbert polgármester úr előterjesztésére Kőbánya Önkormányzata saját halottjának tekinti Zsíros Tibort, és ezt nemcsak a szó hivatalos értelmében teszi, hanem minden kőbányai sportbarátja nevében is. Emlékedet, személyiségedet, példamutató emberségedet és sportolói nagyságodat megőrizzük az utókor, főleg a fiatal nemzedék számára.

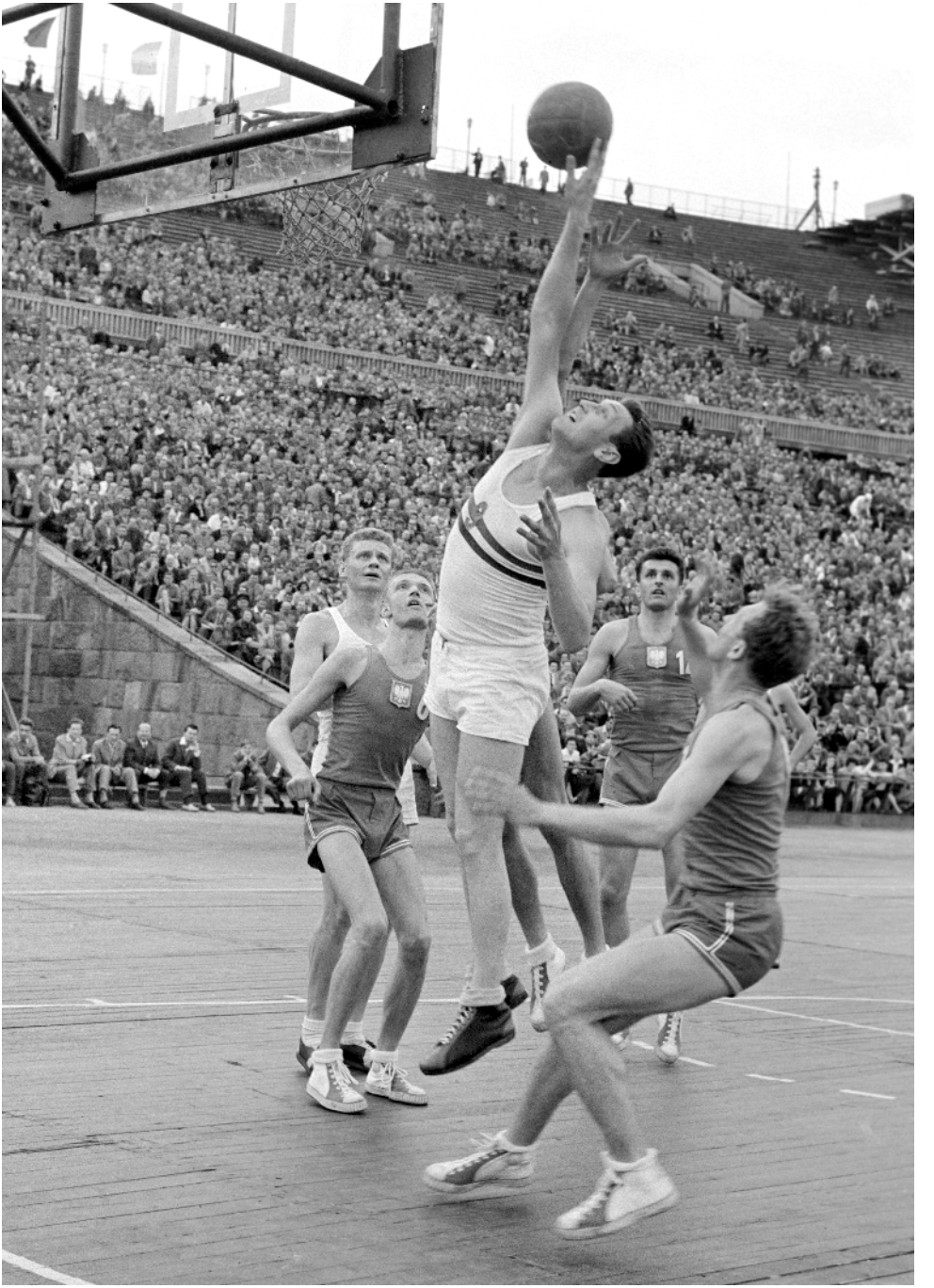
Isten Veled, Zsizsi bácsi! Nyugodj békében!

dr. György István
Kőbánya országgyűlési képviselője,
főpolgármester-helyettes

EUROPABAJNOK MAGYAR CSAPAT
Budapest
1955

BUDAPEST 1955

Pécsi

Tisztelt Sportbarátok!

Nehéz feladat ez nekem – olyan emberről kell megemlékeznem, akit szeretett sportjáról, a kosárlabdáról mindenki jól ismert.

Sportegyesületünknek 1950-től volt játékosa és egyben a válogatott tagja 1960-ig. Teljesítménye és szakmai elhívatottsága alapján 1960-tól 1966-ig a válogatott szövetségi kapitánya volt. Kitűnő munkát végzett, 1964-ben a férfi válogatottat kivezette a Tokiói olimpiára. 1966-tól egyesületünknél edzői feladatokat látott el, klubunk megszűnéséig. Munkája során 1975-ben Magyar Népköztársasági Kupát nyert.

Mindig az élvonalban szerepeltek csapataink, sok kitűnő játékost nevelt sportemberré, akik később az élet más területein is megállták helyüket.

Egyesületünknél Zsizsit mindenki szerette és tisztelte. Maximalista volt játékosként, edzőként és emberként is. Filozófiája volt az utánpótlás-nevelés, melynek szervezésében, irányításában maga is részt vett.

Élete utolsó éveiben könyveiben megírta szeretett sportága, a kosárlabda hazai és nemzetközi szerepléseit, eseményeit, történéseit. Kapcsolatunk az egyesület megszűnése után is megmaradt. Emlékeztünk fehér asztal mellett vagy temetéseken, rendezvényeken a régi szép időkre. Bíztattuk egymást a jövőt illetően is.

Elmondhatom, hogy élete a kosárlabda volt az utolsó percekig, hiszen egy szakmai rendezvényen érte a tragikus klinikai halál, amelyből sajnos már nem tudott visszatérni.

Búcsúzunk Tőled Zsizsi, a Ganz-MÁVAG Sportegyesület nevében!

Nyugodj békében!

Sántha Gábor

Ganz-MÁVAG SE volt ügyvezető elnöke

MNK KOSÁRLABDA 1975. ÉVI GYŐZTES CSAPAT

Tisztelt gyászoló család, Zsíros Tibor barátai és tisztelői, kedves Barátaink!

Nehéz szavakba foglalni, hogy mit érez az ember, aki még itt maradt, és visszaemlékezik olyan valakire, akiről csak jót tud mondani. Koromnál fogva – mint sportember és kortárs – több évtizede tiszteltem és csodáltam szenvedélyes sportszeretetéért, ugyanakkor bölcs nyugalmáért. Mindig kész volt segíteni, és ezt úgy tette, hogy az ember nem érezte lekötelezve magát.

Élete a tisztesség és a kosárlabda volt. Sok jó kosaras, sok jó sportoló, sok jó bajnok van, azonban keveseknek adatik meg, hogy lényükben hordják a fair play szellemiségét, az sugározzon belőlük. Zsíros Tibor ilyen volt játékosként, edzőként, játékvezetőként, kosárlabdáról szóló könyvei szerzőjeként, emberként. Legyél odafent is ilyen.

Nyugodj békében, Zsizsi!

Dr. Kamuti Jenő
a Nemzetközi Fair Play Bizottság elnöke

MAGYAR OLIMPIAI KOSÁRLABDA VÁLOGATOTT

Glatz Árpád

Bokody Miklós

Gothárdi László

Haán András

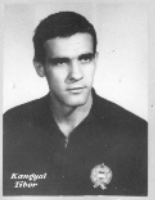

Benczy János

Greminger János

Präzsel József

Pólik György

Kocka Pál

Kangyal Tibor

Rácz János

Levdevai Ödön

Zsirai Tibor atsó

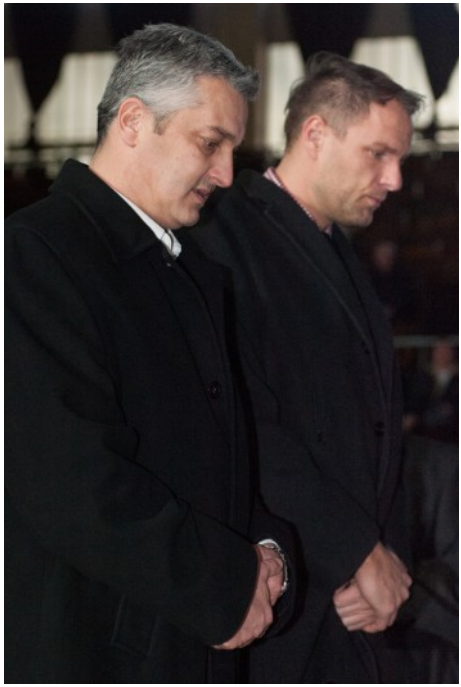

FENY-SZÖV

Sokszor álltunk itt egymással szemben – itt, a Magyar Kosárlabdázás egykori szentélyében, mi, játékosok és velünk szemben a mester. Sokszor álltunk, álltam itt, de sohasem gondoltam volna, hogy egyszer eljön ez a nap, amikor így, egy szál virággal a kezemben kell Zsizsi bácsi elé állnom!

Ha behunyom a szememet, látom, ahogy itt, az első sorban szinte ráfekszik a cserepadot a pályától elválasztó korlátra, látom-hallom, ahogy péklapátnyi tenyerével csapkodja a reklámtáblát, ezzel is buzdítva csapatát, vagy éppen korholva játékosait. Azután látom, ahogy felpattan, csaknem eltapossa a cserepadon ülőket, és úgy kiabál a jegyzőasztalhoz: time out, time out – időt kérek!

Zsizsi bácsi most is időt kért, ezúttal azonban hosszabbat a megszokottnál! Maradt még mondandója, hiszen nem minden megy úgy, ahogy elképzelte, ahogy megálmodta. Hangja azonban már csak emlékeinkből cseng vissza, fülünk azt többé már nem érzékelheti. Lelkiismeret-furdalásom van – vallottam be egy volt kosaras társamnak alig egy nappal azután, hogy a Mester elment közülünk. No, nem az apró csínyek, a levágott ligetkörök vagy hasonlók miatt, hanem mert felmerült bennem a kérdés: vajon tudta, kellőképp érezhette-e mennyire tiszteltük, szerettük? Megtettünk-e mindent azért, hogy azt a mérhetetlen türelmet, emberi törődést és szakmai tudást, amelyet tőle kaptunk, megpróbáljuk valamiképpen viszonozni? Évtizedek mámorító sikerei, néha kudarcai, de mindenképp jól megszokott állandósága hitette el velünk, hogy úgyis tudja! De vajon biztosan tudta? Oda kellett volna állni és megmondani szemtől szembe! Ehelyett legfeljebb egy-egy halk köszönömöt rebegtünk el, és mint tudjuk, a ki nem mondott szavak akkor fájnak igazán, amikor már késő. Fiatalok voltunk, éltük az életünket, sütkéreztünk a dicsfényben, amelyet jórészt neki köszönhettünk – miközben persze igyekeztünk megfogad-

ni az intelmeit – de valójában sohasem jutottunk el odáig, hogy feltegyük magunknak a kérdést: vajon az Öreg – mert csak így hívtuk magunk között – minek örülne? Ma már talán tudjuk! De ehhez a felismeréshez kellett az a hatalmas pofon, amelyet a távozásával kaptunk. Mit kezdünk most szellemi hagyatékával, amelyet ránk bízott? Hogyan fogjuk megtanítani gyerekeinknek, unokáinknak azt, amit Tőle tanultunk? Miként fogjuk elmagyarázni nekik, hogy élt közöttünk egy szó szerint is nagy ember, aki az autójából is képes volt kiszállni, ha valahol kosárra dobálgató gyerekeket látott, hogy mosolyogva mutassa meg a helyes mozdulatokat! Legutóbbi könyvének talán egyetlen lapja sincs, amelyen ne utalna arra, hogy a magyar kosárlabdázás fellendülésének kizárólagos záloga a fiatalság, az utánpótlás-nevelés. Minél több gyereket minél jobb körülmények között, minél magasabb szakmai színvonalon tanítani – ez a dolgunk! Ha ezt látja – örülni fog!

Miközben pedig a dolgunkat tesszük, gyakran eszünkbe kell jutnia közös utunknak, a Kolónia és a Kun Béla tér izzadtságszagú kistermeitől az első magunk tervezte szerelésen át a külföldi túrákig, a meccsek utáni közös éneklésektől, a keserű csalódásokig, az unos-untalan ismételt gyakorlatoktól a nagy győzelmekig! Mert abból is volt szép számmal! Egy-egy rangadón itt a csarnokban még a lépcsőkön is ültek a szurkolók, a cserepadon pedig a szigorú, de mindig mélységesen emberi és következetes mester, Zsíros Tibor!

Váratlanul és kérlelhetetlenül szólalt meg az eredményjelző kürtje, az időkérésnek – ezúttal vége!

Mert a játéknak, a mérkőzésnek folytatódnia kell! Tudom, Ő így akarná!

Isten Önnel, Tibi bácsi!

Németh Károly
egykori játékosod

VI-2/9/1995.
E. H.

A Magyar Köztársaság Elnöke

ZSÍROS TIBORNAK

ÉRDEMES ÉS EREDMÉNYES MUNKÁSSÁGA
ELISMERÉSEKÉNT

a Magyar Köztársasági
Arany Érdemkereszt

KITÜNTETÉST ADOMÁNYOZOM

KELT BUDAPESTEN, 1995. évi május hó 1.napján.

Göncz Árpád

MAGYAR BUDAPEST FŐVÁROS KÖZGYŰLÉSE
ÁDJUK TUDTÁRA MINDAZOKNAK, AKIKET ILLET,
HOGY AZ EZZEL MEGBÍZOTTAK
AZT AZ INDÍTVÁNYT TERJESZTETTÉK ELÉNK,
HOGY ZSÍROS TIBOR EURÓPA-BAJNOK KOSÁRLABDÁZÓ,
MESTEREDZŐNEK
KIMAGASLÓ SPORTTEVÉKENYSÉGÉÉRT,
A GYERMEKEK, A DIÁKSÁG
ÉS A FIATAL BUDAPESTI SPORTOLÓK
SPORTSZERETETRE VALÓ NEVELÉSÉÉRT
ÉS ÉLETMŰVÉÉRT
A BUDAPEST DÍSZPOLGÁRA
KITÜNTETŐ CÍMET ADOMÁNYOZZUK.

EZEN INDÍTVÁNYT
KÖZGYŰLÉSÜNK ÖRÖMMEL FOGADVÁN,

ZSÍROS TIBOR

URAT, AZ IRÁNTA TÁPLÁLT TISZTELET
ÉS NAGYRABECSÜLÉS BIZONYSÁGÁUL,
EGYHANGÚLAG BUDAPEST DÍSZPOLGÁRÁNAK, A

BUDAPEST
DÍSZPOLGÁRA

CÍM VISELŐJÉNEK MEGVÁLASZTOTTA
ÉS KIKIÁLTOTTA.

EZEN OKLEVÉL EREJÉNÉL FOGVA MINDAZON JOGOKAT,
AMELYEKKEL BUDAPEST DÍSZPOLGÁRAI BÍRNAK,
RÉSZÉRE MEGADTA.

KELT BUDAPESTEN, A FŐVÁROS KÖZGYŰLÉSE
2012. ÁPRILIS 25-I ÜLÉSÉN.

FŐPOLGÁRMESTER

Drága Tiborkám!

Egy-két évvel ezelőtt egy zenés riport készült Rólad, illetve Veled a rádióban, amely így kezdődött:

„Ülök a szobámban, búsan, egyedül
És a fájó múltra gondolok
Odakünt az utcán lassan fény dereng
És az órán pereg a homok

Szeretném a homokórát megállítani
Szeretném az emlékeim elfelejteni
De a homokóra csak pereg, pereg
Így hát, kedves, tovább szenvedek"

Sajnos a homokóra hirtelen és könyörtelenül megállt, és nem indul el többé már. Nagyon nagy fájdalom ért engem és családunkat, hogy váratlanul örökre elmentél. Nem tudom még elfogadni és elhinni, hogy ez megtörtént.

Tiborkám, Zsizsi, köszönöm neked az együtt töltött harminc évet, a sok jót, a szépet, hogy biztosan fogtad a kezem, és mellettem voltál, úgy érzem, én is hasonlóképpen. Köszönöm, hogy családomat a sajátodnak tekintetted, és jól érezted, Ők is szeretnek Téged.

Fájó szívvel búcsúznak Tőled keresztlányaink és családtagjaik:

Judit, Petra, Dórika

Edit, Lajos, Andriska

Katika, Tamás, Totó és a kis Máté.

Búcsúzik Tőled nagyszerű beszélgetőtársad, keresztlányunk, Eszter, akivel sok szép órát töltöttünk együtt, férje Krisztián, valamint gyerme-

kei, Kristóf, Marci és a kicsi Eszterke baba, akinek a kosárlabdát már a kezébe adtad.

Szeretettel búcsúzik húgom, Katinka és férje, Tibor; unokatestvéred, Zsíros József és felesége, Marika; a Dániel család; Krizsó Mónika és férje, Zoltán, valamint gyermekeik, Blanka és Barnus.

Búcsúzik Tőled az általam megismert összes zenetársam is.

Örök szeretettel búcsúzik Tőled Dr. Haán András sebészorvos barátod, aki betegséged idején rengeteget volt Veled, velünk, és nagyon sokat tett a gyógyulásodért mindenkor.

Búcsúzik Juhász Sándor, aki tanítványod volt játékosként, edzőként, szövetségi kapitányként. Aki nem mulasztotta el, hogy nap mint nap felhívjon és beszéljen Veled.

Búcsúznak Sántha Gábor, Cziffra Misi és az összes többi sportbarátod, valamint az itt megjelent, Téged szerető és tisztelő közönség.

Szívünkben örökké élsz és élni fogsz, velünk és velem maradsz, búcsúzik élettársad, Ildikó.

Végezetül engedjék meg, hogy a legőszintébb köszönetemet fejezzem ki a Magyar Kosárlabdázók Országos Szövetségének és Budapest Főváros X. kerület Kőbánya Önkormányzatának, hogy Zsíros Tibort, mindenki Zsizsijét saját halottjuknak tekintették.

Köszönetet mondok azoknak a sportegyesületeknek, sportolóknak és mindenkinek, akik részvétüket fejezték ki.

A legnagyobb köszönetet Hajdu Péternek mondom, aki a búcsúztatásodat méltó módon, a legemberibb odaadással és szeretettel szervezte meg, amit soha nem felejtek el: „Köszönöm, Péter, amit Zsizsiért és értem tettél."

Ildikó

Szívünkben tovább élsz, Zsizsi bácsi!

Zsizsi bácsit már életében is legendaként emlegettük… Nem is tehettünk mást. Hiszen élő legenda volt. Személye követendő példát állított nemcsak a kosárlabdasport hívei, hanem mindannyiunk elé, akik ismerhettük őt. Zsizsi bácsi nagy ember volt, a szó minden értelmében. Nagy veszteség a távozása számunkra, Kőbánya számára is. Hiszen Kőbányához különösen erős szálak fűzték. Kötődött volt iskolájához, a Szent László Gimnáziumhoz, amelynek diákjaként három bajnoki címet is szerzett. Ezer szállal kötődött a Kőbányai Darazsak Sportegyesülethez, a két évtizedes múltra visszatekintő kőbányai streetball fesztiválokhoz. Zsizsi bácsi tavaly decemberben jelentette be hozzájárulását ahhoz, hogy a Kada utcában épülő új kosárlabdacsarnok az ő nevét viselje. Bejelentését önkormányzati döntéssel is megerősítettük, ily módon téve hivatalossá a névadást. Őszintén bevallom, ennek a döntésnek az előkészítésekor volt némi vívódás bennem. Természetesen szó sem volt arról, hogy ne értettem volna maximálisan egyet az elnevezéssel, sőt! Ragaszkodtam hozzá, hogy magam terjesszem képviselőtársaim elé a javaslatot, hiszen Zsizsi bácsinál méltóbb személyt el sem tudtam képzelni. Mégis… Úgy véltem, hogy legalább az első munkálatokat szerencsés lenne megvárnunk a névadással. Gondoltam, hogy még nem érkezett el a legünnepélyesebb pillanat… Merengtem, hogy biztosan ebben a fázisban kell-e a felkérést megtennünk… Úgy éreztem, talán ráérünk, még olyan sok időnk lesz a cselekvésre. Hiszen Zsizsi bácsi teli van energiával, közöttünk van. Gondoltam, hogy mindjárt itt a május, és újra ehetjük együtt a főtt kukoricát a Népligetben, mint a tavalyi streetball fesztiválon, ott majd együtt megbeszéljük, mikor szentesítsük névadási szándékunkat. De végül mégis úgy döntöttem, hogy

intézzük amit kell, tegyük meg, később lesz időnk megünnepelni… Azt hittem. Biztos voltam benne. Nehéz felfogni, hogy a sors másképp rendelte.

Zsizsi bácsi! Hiányozni fogsz. Emlékedet szívemben őrzöm, tisztelettel és szeretettel. Te nemcsak a magyar kosárlabdasport, hanem Kőbánya halhatatlanjai közé is örökre beírtad a nevedet. Élő legenda voltál, és most már örök legenda maradsz! Nyugodj békében!

Kovács Róbert
Kőbánya polgármestere

Búcsúszó

Amikor február 3-án felhívtak a rossz hírrel, hogy baj van, elszorult a szívem. Azután arra gondoltam, hogy ez megint egy kihívás, és biztos most is nyerni fogsz, mint általában.

A Teremtő azonban nem így gondolta: tíz nap után, február 13-án magához szólított, hogy az égi pályán játszhass újra együtt Simivel, Csőrössel és a többiekkel.

A tíz nap alatt minden eszembe jutott, ami az elmúlt több mint harminc év alatt Veled volt kapcsolatos.

Nekem először tarcsi (vagy NB III-as?) meccseken fújtál, ahol játékosként halkan kérdeztem Újvári Zolitól és Krumesz Gyuritól, hogy „Ő az?". Minden sallang, nagyképűség nélkül, láthatóan a sportág iránti alázattal vezetted a mérkőzéseket. Pedig Te voltál az 1955-ös Európa-bajnok csapat legtöbb pontot dobó játékosa, akit akkoriban az Öreg Kontinens egyik legjobb és legképzettebb játékosaként tartottak számon. Mindig vitatkoztam Veled egy-egy ítélet kapcsán, Te pedig mindig mosolyogva mutattál a sípodra mondván: „amíg ez nálam van, addig én alkalmazom a játék szabályait". A meccs után persze megbeszéltük, és izgága modoromat mindig higgadtan törted le, mindig igazad volt.

Azután a felejthetetlen napközis táborok. Ahogy végtelen türelemmel és pedagógiai érzékkel oktattad, nevelted azokat a gyerekeket is, akiknek fogalmuk sem volt a kosárlabdáról, de a turnus végén a játék szeretetével mentek haza úgy, hogy többen a kosárlabdát választották sportágul. Sohasem felejtem el, ahogy volt játékosod gyermekét – Groh Andrist – oktattad nagy türelemmel és hozzáértéssel a játék alapjaira. Akkor én már edzősködtem is, és titokban figyeltelek,

próbáltam ellesni módszereidet. Úgy tűnik, hasznosítottam is, hiszen azokban az időkben minden évben országos döntős csapatom volt.

És a MÁVAG-os évek! Ahol Te már a háttérből láttad el tanácsaiddal Galamb Pistát és engem. Ahol Újvári Nyuszi és Miki fantasztikusat alkottak a női vonalon. Ahol edzői pályafutásom legjobb eredményét értem el egy OIK ezüstéremmel, együtt örülve Veled. Azután a keserűség, a klub megszűnése, ami után kerestük a helyünket, de nem találtuk. Az elkezdett nagycsarnok (amelyet a Fradi fejezett be), a sporttelep megszűnése, felszámolása, a kosárcsarnok növényüzletté válása. Szívbemarkoló volt mindnyájunknak, de főleg Neked, aki majdnem – az előrés évek kivételével – egész pályafutását a Ganz-MÁVAG színeiben töltötte.

A kilencvenes években kissé távol kerültünk egymástól. Ekkor csak messziről figyeltem az Aranycsapat negyvenedik évfordulója alkalmából rendezett ünnepségeket, a Sportcsillagok Fala kézlenyomatát, a Magyar Köztársasági Arany Érdemkeresztet és sok olyan megbecsülést, amelyet mind Te, mind pedig játékostársaid méltán kaptak meg. Azért ezekben az években is találkoztunk, hiszen a kőbányai streetball fesztiválokon mindig részt vettél, ha tehetted, csak akkor hiányoztál, ha elszólított a feladat az országos diákolimpia döntője miatt. Mert nem tudtál leállni. Feladatot vállaltál a Technikai Bizottságban, a budapesti szövetségnél, az országos diáksport szövetségnél, eljöttél a X. kerületi kosárlabdabajnokság mérkőzéseire, hogy pallérozd a kosaras diákok tudását.

Aztán a kétezres évek. Amikor a Kőbányai Darazsak éveken keresztül ígéretes tehetségek felsorakoztatásával országos bajnokságokat nyert. Minden sikerünknél ott voltál, együtt örültél velünk, veregetted nagyfiam vállát az országos döntők megnyerésénél. De ott voltál akkor is, amikor nem voltunk a topon, kőbányai kötődésed a Darazsakhoz vonzott.

Ezután elkezdett a szíved rakoncátlankodni. Hosszú kezelés után egy pacemakerrel ellátva, legyengülve, de óriási élni akarással és akaraterővel tértél haza, ahol Haán András, egykori játékosod önfeláldozó kezelése, Ildikó mindennapos törődése és Juhász Sanyi állandó figyelme meghozta gyümölcsét: elkezdhettük első könyved megírását. Nekem óriási élmény volt. Ahogy aprólékosan, minden részletet megvizsgálva és körbejárva írtad le tényszerűen a játék megszületésétől kezdve a kosárlabda magyarországi aranykoráig a történéseket, érdekes történetekkel, tényekkel, adatokkal fűszerezve. Nálad jobban ezt senki sem tudja, tudta. Óriási erőfeszítések árán, még nem teljesen gyógyultan, szeretett alma mate-

redben mutattad be a *Kosárarany* című könyvet, ahová eljöttek régi csapattársaid, barátaid, tisztelőid. Megható volt a lászlós diákok felolvasása, akik teljes átéléssel olvastak fel idézeteket könyvedből. Ott voltak játékosaid, szeretteid, tisztelőid.

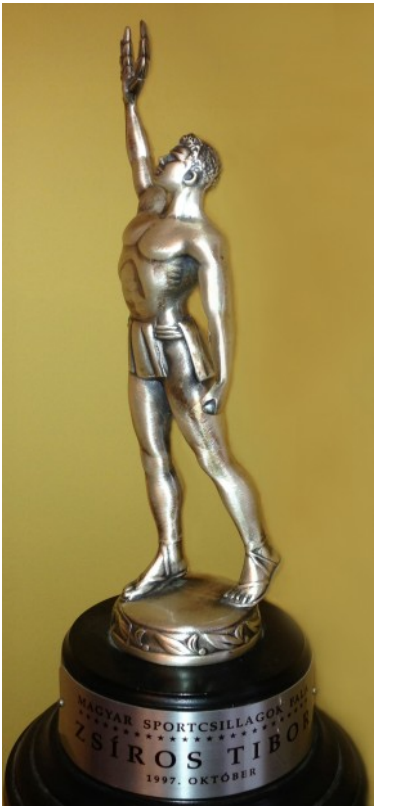
Majd vitába keveredtünk. Én azt mondtam, folytatni kell, hiszen Rajtad kívül senki sem rendelkezik annyi tárgyi tudással, hogy megírja napjainkig a honi kosárlabdázás történetét. Azt mondtad, fáradt vagy, és nem is szívesen írsz arról a hanyatlásról, amely 1955 után bekövetkezett szeretett sportágunkban. Persze én nem erőltettem a dolgot, de biztos voltam benne, hogy folytatni fogod. Akkoriban szinte minden héten meglátogattalak, amikor is az egyik alkalommal átnyújtottál egy több oldalas iromány. „Elkezdtem" – mondtad és a jellegzetes mosolyod ült ki az arcodra. Ezután nem kíméltél. Nap mint nap adtad a feladatokat, amelyeket örömmel teljesítettem, hiszen egyet akartunk. És megszületett *Az aranykor után.* Amikor a bemutatót szerveztem, Gyurasits Pistához mentem elsőként azzal, hogy mivel a könyv alapvetően a Honvéd sikereit öleli fel, mutassuk be a Dózsa György úti teremben. Turpi nagy örömmel biztosította a helyszínt, ahol – ugyan már Csőrös nélkül – újra együtt lehettél volt játékostársaiddal és tanítványaiddal. Kezdeményezésedre bemutattuk a FIBA33 játékot is a Mádi utcai „Darázsfészekben". Végigvezényelted, elképesztő energiával, fáradhatatlanul irányítottad a játékosokat. A közös képet nagy becsben tartják a résztvevők. Ebben az évben ünnepeltük 80. születésnapodat is, a szűk családi körben tartott ünnepségen felszabadultan nevettünk, emlékeztünk a kedves történetekre, és örültünk, hogy egészségesen, felszabadultan, jó kedéllyel érted meg ezt a szép kerek évfordulót.

Ezután Cziffra Miska vett rá arra, hogy írd meg a fővárosi kosárlabdázás történetét. Sokat vívódtál, nehezen jöttek az adatok, nem voltál biztos a történésekben. Megbeszéltük, hogy vedd bele a fővárosi egyesületek országos eredményeit is, hiszen a hetvenes, nyolcvanas években volt ezekből bőven. Örültem, hogy új lendületet kaptál ezzel az ötlettel. Örültem a könyv bemutatóján is, hiszen a Curia utcai előadóteremben egy korszak egyik legjobb játékosa és legjobb játékvezetője a legnagyobb egyetértésben adta közre a *Budapesti kosarasok* című kötetet.

A tavalyi évben minden rendben volt, már-már nagyon is rendben. Sokat vállaltál. Jöttél-mentél mérkőzésekre, eseményekre, hitelesítettél termeket, vet-

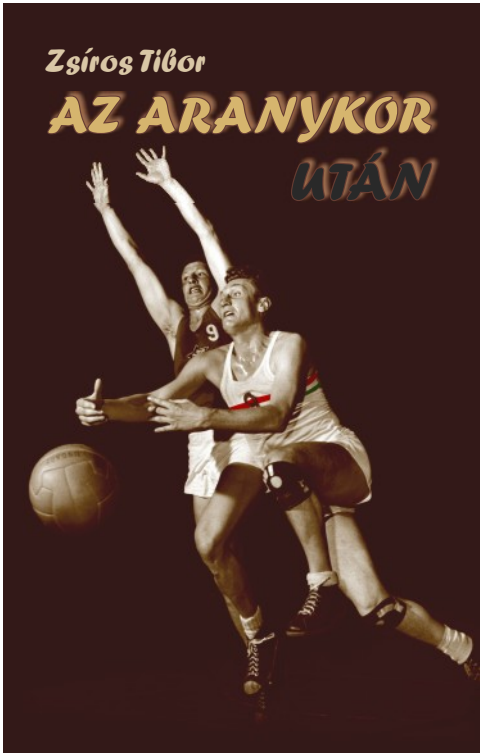

Fair play
MAGYAR
FAIR PLAY
DÍJ

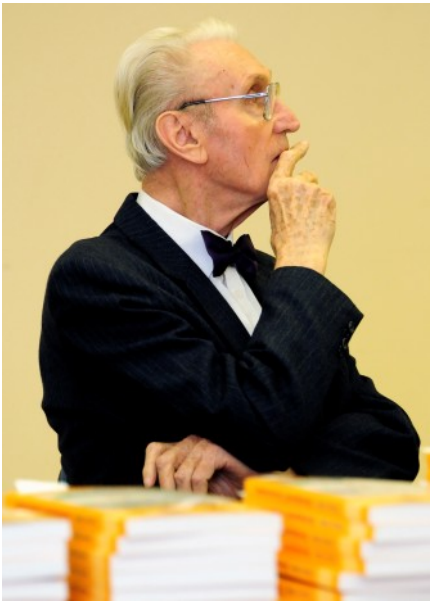

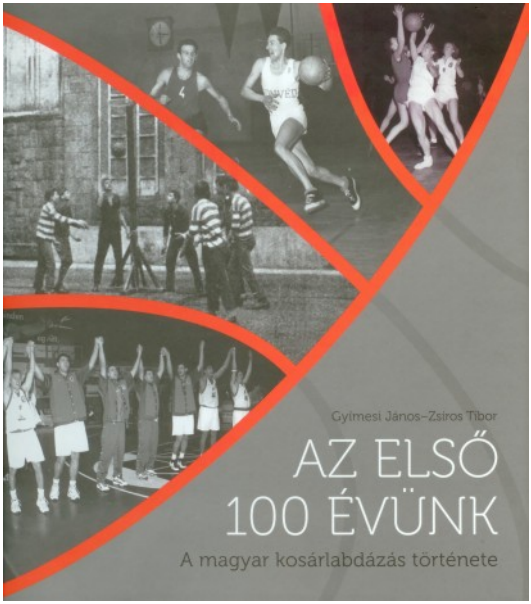

MAGYAR SPORTCSILLAGOK FALA
ZSÍROS TIBOR
1997. OKTÓBER

KFC
SPORT-
CSILLAGOK
FALA

Zsíros Tibor
KOSÁRARANY
amikor Magyarország
Európa legjobbja

Zsíros Tibor
AZ ARANYKOR
UTÁN

Gyimesi János–Zsíros Tibor
AZ ELSŐ
100 ÉVÜNK
A magyar kosárlabdázás története

tél részt a darázseseményeken, és „mellékesen” Budapest díszpolgárává választottak. Freinreisz Károly és Koltai Gábor percekig nevetett történeteiden, főpolgármesterünk meleg szavakkal adta át okleveledet. Ekkor már beszéltünk arról, hogy a Kőbányai Önkormányzat támogatásával a TAO lehetőséget felhasználva kosárlabdacsarnokot építünk Kőbányán, és azt Rólad nevezzük el. Elkezdtünk egy szakmai programot, és a Te neveddel fémjelzett akadémiai akkreditációt is elkészítettük. Terveztük, hogy a darazsas edzőkkel közösen összehozunk egy szakmával foglalkozó könyvet, amelyben módszertani útmutató is lett volna kosárlabdaedzők részére. Akkor már dolgoztál *Az első 100 évünk* című könyvön. Mikuláskor bejelentetted az Általad is nagyra becsült György Istvánnal hozzájárulásodat a Kada utcai kosárlabdacsarnok névadásához, így azt Zsíros Tibor Kosárlabda Csarnoknak nevezzük el a Kőbányai Önkormányzat hozzájárulásával.

Azt hittem, megéred. Miként az akadémiát is. Megbeszéltük, hogy egyeztetünk az edzéstervekkel kapcsolatban, de erre már nem kerülhetett sor. Fehérváron, szeretett sportágad ünnepén lettél rosszul, majd 10 nap múlva elhagytad a földi világot.

Remélem, Te is érezted: Kőbányán szeretettel vettünk körül. Próbáltuk visszaadni mindazt, amit adtál nekünk, a Darazsaknak és a kosárlabdának is.

Németh Kancsó a pótapjának nevezett, nekem is az voltál. Iszonyúan hiányzol, a zrikáid, a vitáink, az emberséged, a puritánságod. Álltam a még üres Nemzeti Sportcsarnokban a ravatalod előtt, a lelkem háborgott, s bár belenyugszom a Teremtő akaratába, nem értek egyet vele!

Hajdu Péter

A képanyag Hemző Károly, Komlós Tibor, Petrovits László,
S. Faragó Gyöngyi, Szilágyi Gábor,
FIBA, Magyar Fotó, MTI és MOB, valamint magángyűjteményekből.

Kiadja a Magyar Kosárlabdázók Országos Szövetsége, *www.hunbasket.hu*
Kiadásért felel Bodnár Péter mb. főtitkár
Nyomdai előkészítés: Kármán Stúdió, *www.karman.hu*
Nyomtatás, kötészet: OOK-Press Kft., *www.ookpress.hu*

ISBN 978-963-88995-3-8

Mindannyiunk Zsizsi bá'-ja

Gyermekként megismertelek…
Felnőttként tisztelhettelek…
Kosárlabdapályák „kánja"
Mindannyiunk Zsizsi bá'-ja.

Időnként a sípot fújtad,
Sokszor csak nézőként mondtad…
Szeretettel terelgettél,
Mindnyájunknak segítettél.

Soha senkit nem bántottál
Mégis szigort sugároztál
Mindenkihez volt egy szavad:
Bátorítva tanítottad
Nemzedékünk egész sorát,
Kosaras palánták hadát.

Tőlünk végleg eltávoztál
Más pályákra igazoltál
Mindannyiunk Zsizsi bá'-ja
Szívünk szeretett tanára.

Köszönjük hogy voltál nekünk
Tisztelettel emlékezünk…
Emléked sosem feledjük…
Kegyelettel megőrizzük!

Bacsa Magdolna
103-szoros válogatott